

DZIAŁAJMY międzypokoleniowo!

ZBIÓR POMYSŁÓW NA DZIAŁANIA MIĘDZYPOKOLENIOWE

WARUNKI KORZYSTANIA: LICENCJONOWANIE

Niniejsza publikacja jest objęta licencją Creative Commons Uznanie autorstwa-Użycie niekomercyjne-Na tych samych warunkach 3.0 (CC BY-NC-SA 3.0). Pełną treść licencji można znaleźć pod adresem: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>

Na mocy tej licencji użytkownik może: dzielić się – kopiować i rozpowszechniać utwór; remiksować – adaptować utwór na następujących warunkach:

Uznanie autorstwa: Autorstwo utworu musi w sposób jednoznaczny być przypisane Towarzystwu Inicjatyw Twórczych „ę” opisanemu poniżej. Nie wolno przypisywać dzieła w sposób, który sugeruje, że Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „ę” udziela poparcia dla użytkownika lub sposobu, w jaki wykorzystuje on ten utwór.

Użycie niekomercyjne: Niniejsza publikacja nie może być wykorzystana w celach komercyjnych. Na tych samych warunkach: Remiksując utwór, przetwarzając go lub tworząc na jego podstawie, należy swoje dzieło rozpowszechniać na tej samej licencji Creative Commons Uznanie autorstwa-Użycie niekomercyjne-Na tych samych warunkach 3.0 (CC BY-NC-SA 3.0). Proszę zapoznać się z pełnym tekstem licencji (<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>), w którym opisane są wszystkie prawa i ograniczenia z nią związane.

Tłumaczenia: W przypadku stworzenia przetłumaczonej wersji niniejszego zestawu pomysłów i narzędzi (zgodnie z zasadami licencji) należy powiadomić Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „ę”, wysyłając wiadomość e-mail na adres beata.tokarz@e.org.pl. Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „ę” może zdecydować o rozpowszechnieniu i/lub uwzględnieniu odnośników do takich przetłumaczonych wersji (w otrzymanej wersji lub ze zmianami wprowadzonymi przez Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „ę”).

Erasmus+

Niniejsza publikacja powstała w ramach dwuletniego partnerstwa strategicznego „Archipelag Pokoleń” sfinansowanego w ramach Kluczowej Akcji 2. Partnerstwa strategiczne unijnego programu Erasmus+.

Berlin, Warszawa, Belfast, 2017

UMOWA GRUPOWA

CELE

1. Ustalenie zasad na czas trwania seminarium.
2. Refleksja nad komunikacją międzypokoleniową.
3. Lepsze zrozumienie swojego zachowania w grupie.

ZASTOSOWANIE

Ta metoda jest odpowiednia dla grup składających się z więcej niż 12 osób w wieku co najmniej 7 lat. Można ją zastosować na samym początku po to, by uczestnicy się poznali, lub po upływie kilku dni, by uczynić z komunikacji międzypokoleniowej temat do rozważań.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Prowadzący powinien mieć świadomość, że podział na grupy na podstawie kryterium wieku niesie ryzyko „zaszufladkowania” uczestników. Dlatego na początku należy dokładnie wyjaśnić powód zastosowania takiego podejścia. Ostatecznie uczestnicy mogą sami dobrać się w grupy.

MATERIAŁY

Tablica flipchart dla każdej grupy wiekowej.

SPRZĘT

Tablica i markery.

PRZESTRZEŃ

Sala konferencyjna ze stolami, na których można ułożyć tablice flipchart.

CZAS

30–60 min

UWAGI AUTORA:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ: Podczas dzielenia na grupy prowadzący może używać przedziałów wiekowych, by uniknąć stosowania słów takich jak „młodzi”, „w średnim wieku”, „starsi”.

ZALECENIA: Prowadzący powinien zachęcić uczestników, by podczas formułowania najważniejszych punktów byli szczerzy, ale też konstruktywni.

Na koniec można sporządzić umowę dla całej grupy.

PROCES

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Krok 1. Praca w grupach pokoleniowych (10–20 min)

Ćwiczenie daje przedstawicielom różnych grup pokoleniowych możliwość opowiedzenia o irytujących kwestiach międzypokoleniowych lub po prostu sformułowania swoich poglądów na temat dobrze poprowadzonego seminarium. Prowadzący dowolnie dzieli uczestników na 2–3 „grupy pokoleniowe” (np. młodzi, w średnim wieku, starsi).

Potem grupy mają 15 minut, żeby spisać najważniejsze punkty pojawiające się w odpowiedzi na następujące pytania:

Co jest niezbędne do dobrego odbioru tego seminarium, udanego procesu uczenia się i tego, byś czuł/czuła się dobrze w swojej grupie?
Czy coś stoi temu na przeszkodzie? Czy już doświadczyłeś/doświadczyłaś czegoś negatywnego?

Krok 2. Prezentacja wyników (10–20 min)

Grupy przedstawiają sobie nawzajem wyniki swoich dyskusji. Na tym etapie nie przewiduje się rozmowy, uczestnicy mogą tylko zadawać pytania mające na celu pełne zrozumienie wypowiedzi.

PODSUMOWANIE

Krok 3. Krótka dyskusja na forum grupy (10–20 min)

Końcowa dyskusja powinna być moderowana. Można wykorzystać poniższe pytania:

Co sądzisz o punktach wymienionych przez pozostałe grupy?
Czy chcesz coś dodać?
Czy jest coś, z czym zupełnie się nie zgadzasz?
Czy któryś punkt szczególnie cię zainteresował?
Jaką rolę odgrywa wiek w komunikacji tej grupy?

KONTYNUACJA

Umowy powinny zostać powieszone na ścianie, by można było się do nich odwołać w razie powstania konfliktu wewnątrz grupy.

CYTATY

CELE

1. Uświadomienie sobie własnego stosunku do wieku.
2. Poszerzenie własnego sposobu myślenia o wieku, młodości i starości.

ZASTOSOWANIE

Metoda sprawdza się dla 12–18 osób. Warto zastosować ją na początku warsztatu dotyczącego współpracy międzypokoleniowej lub podczas warsztatów integracyjnych rozpoczynających dłuższy projekt.

MATERIAŁY

Koperty, kartki do notowania, długopisy lub flamastry.

MATERIAŁY POMOCNICZE

Załącznik 1. Metoda „Cytaty” – sugerowane cytaty (patrz s. 56).

Wikicytaty:
https://pl.wikiquote.org/wiki/Strona_g%C5%82%C3%B3wna

CZAS

20–30 min

UWAGI AUTORKI:

ZALECENIA: Zachęcam do przygotowania własnego zbioru cytatów.

PROCES

PRZYGOTOWANIE

Zanim spotkasz się z grupą, przygotuj zbiór ciekawych cytatów dotyczących młodości (młodego pokolenia) i starości (starszego pokolenia). W bogatych zasobach Internetu znajdziesz dużo interesujących cytatów np. w Wikicytatach. Ważne, żeby cytaty pochodziły z różnych źródeł (literatura, filozofia, publicystyka itp.), z różnych epok historycznych i różnych krajów.

Każdy cytat zapisz bądź wydrukuj na osobnej kartce. Na innej kartce zapisz nazwisko autora/autorki cytatu i lata jego/jej życia. Zebrane cytaty potnij na cienkie paski i podziel na zestawy. Liczba zestawów zależy od tego, ilu uczestników spodziewasz się na warsztacie. Zestaw powinien zawierać cytaty oraz na osobnej kartce nazwiska autorów z informacją o latach ich życia bądź dacie powstania cytatu. Zestawy umieść w kopertach. W każdym zestawie powinno być minimum 6 różnych cytatów. Idealnie będzie, jeśli 2–3 cytaty będą się powtarzały w każdym zestawie.

PRZEBIEG

Krok 1

Podziel grupę warsztatową na mniejsze np. 5-osobowe zespoły, w dowolny znany Ci sposób – może to być prosta wyliczanka lub jakaś inna forma, którą lubisz. Każdemu zespołowi przekaz po jednej kopercie, w której znajdują się cytaty i nazwiska autorów tych słów.

Krok 2

Poproś zespoły, by otworzyły koperty, dopasowały cytaty do autorów i uszeregowały je w kolejności od tych wypowiedzianych najwcześniej do tych wypowiedzianych najpóźniej. W ten sposób powstanie linia czasu.

Krok 3

Kiedy wszystkie grupy zakończą pracę, porównajcie efekty działania poszczególnych zespołów. Następnie wspólnie sprawdźcie, kto i kiedy wypowiedział przygotowane słowa. Zwróć uwagę na sytuacje, w których jeden cytat został dopasowany do nazwisk osób żyjących w innych epokach. Zapytaj każdą grupę, jak przebiegał proces dopasowywania cytatów – czy był to wybór przypadkowy czy może poparty konkretnymi argumentami (jeśli tak, to jakimi?).

PODSUMOWANIE

Zapytaj uczestników i uczestniczki o to, co ich zaskoczyło, a co zastanowiło w tym ćwiczeniu i jakie mają wnioski? Jaki obraz starości i młodości kryje się za wybranymi cytatami? Na ile jest on odmienny od tego, co uczestnicy warsztatów słyszą o starości i młodości w różnych sytuacjach w swoim życiu? Co to ćwiczenie mówi o dialogu międzypokoleniowym i jak możemy wykorzystać te refleksje w naszym własnym działaniu? Zadbaj, aby głos każdej osoby został usłyszany w dyskusji. Na koniec poproś, by każda osoba wybrała jeden cytat, który uważa na ten moment za szczególnie ważny, a następnie skomentowała jednym zdaniem swój wybór.

ZAŁĄCZNIK 1:

METODA „CYTATY” – SUGEROWANE CYTATY

„Młodość jest potwornie ciężkim przypadkiem i chyba nie ma nikogo, kto by z tego wyszedł bez powikłań”.
– Agnieszka Osiecka, 1936–1997

„Wychowanie jest zorganizowaną obroną dorosłych przeciwko młodym”.
– Mark Twain, 1835–1910

„Młodsze pokolenie jest filarem, starsze – przęsłem”.
– John Steinbeck, 1902–1968

„Współczesna młodzież walczy przeciwko wczorajszej frazeologii, w tym celu wynajduje dzisiejsze slogany”.
– Arthur Miller, 1915–2005

„Młodość się chełpi, że wszystko otrzyma, starość jest nieubłagana”.
– Jean de La Fontaine, 1621–1695

„Młodości nierzadko właściwa jest przesada, ale bać się zapału młodości, jej impetu, zniecierpliwienia, wręcz rewolucyjnej chęci zmian, byłoby błędem fatalnym w skutkach. Dowiodły tego z resztą okresy, kiedy znane formacje rodziły zapotrzebowanie na sztucznie ugrzeczniony, wyrównany szereg”.
– Wojciech Jaruzelski, 1923–2014

„Młodsze pokolenia zaskakują nas niejednokrotnie tym, co je od nas różni, wychowaliśmy je inaczej, niż sami zostaliśmy wychowani. Jednak ci młodzi są pełni odwagi, zdolni do entuzjazmu i poświęceń tak jak inne generacje. Nauczmy się darzyć ich zaufaniem po to, by zachować życie jako wartość najwyższą”.
– Simone Veil, cytata z 1974 r.

„Polały się łzy me czyste, rześiste,
Na me dzieciństwo sielskie, anielskie,
Na moją młodość górną i durną...”
– Adam Mickiewicz, 1798–1855

„Starość nie jest niczym innym, jak tylko powtórzeniem wieku dziecięcego”.
– Antyfanos, 405 p.n.e.–333 p.n.e.

„Starość we wszystko wierzy. Wiek średni we wszystko wątpi. Młodość wszystko wie”.
– Oscar Wilde, 1854–1900

„Śmierć staje się sympatyczniejsza, w miarę, jak się starzejemy”.
– Lucy Maud Montgomery, 1874–1942

„W chwili, w której umiera w nas dziecko, zaczyna się starość”.
– François Mauriac, 1885–1970

„Nasza młodzież ma dziś silne pragnienie luksusu, ma złe maniery, pogardza władzą i autorytetem, brak im poszanowania dla starszych. Woli zajmować się bzdurami zamiast nauki. Młodzież nie wstaje z szacunkiem, gdy starszy wchodzi do pokoju. Sprzeciwia się rodzicom i zabiera głos w towarzystwie starszych. Tyranizuje swoich nauczycieli”.
– Sokrates, 470 r. p.n.e.–399 r. p.n.e.

„Acz i starość bywa żwawa,
Wždy wiek młody ma swe prawa”.
– Aleksander Fredro, 1793–1876

„Dzisiejsza młodzież ma te same marzenia, te same pragnienia, co młodzież z mojej generacji – chciałyby urządzić sobie życie nie tylko szczęśliwe, ale i piękne. Co prawda porusza się innymi środkami lokomocji, posługuje się skrótowym językiem i wierzy bardziej w fakty, niż w słowa, ale to są już sprawy drugorzędne”.
– Gustaw Holoubek, 1923–2008

„Młodość jest wartością samą w sobie, czyli niszczycielką wszelkich innych wartości, które nie są jej potrzebne, gdyż ona – samowystarczalna”.
– Witold Gombrowicz, 1904–1969

WIEŻA

CELE

1. Wzmocnienie umiejętności współpracy w grupie.
2. Rozpoznanie zasobów grupy pod kątem umiejętności pracy zespołowej i kreatywnego myślenia.
3. Podniesienie umiejętności zarządzania czasem i zasobami w grupie.

ZASTOSOWANIE

Metodę warto zastosować, jeśli grupa, z którą pracujemy, będzie podejmowała wspólne działania, ponieważ jest ona doskonałym wstępem do rozmowy na temat współpracy w grupie. Pokazuje, jakie zadania podejmujemy, pracując w grupie, i jak je realizujemy. Wskazuje różne możliwości osiągnięcia tego samego celu przy użyciu takich samych zasobów czasowych i materialnych. Pokazuje drogę od pomysłu do realizacji, czynniki, które wpływają na to, że udaje się zrealizować zadania według planu, oraz sposoby radzenia sobie w sytuacjach kryzysowych (np. kiedy wieża się przewraca) i pod presją czasu.

Wariant: Można wprowadzić zasadę milczenia podczas fazy realizacji. Ten wariant metody ma na celu rozluźnienie typowych wzorców interakcji oraz pomaga uczestnikom w skupieniu uwagi na sobie nawzajem i na swojej pracy w grupie. Z mojej obserwacji wynika, że bardzo dobrze wpływa to na grupę i pomaga zrozumieć fazy planowania i realizacji.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Skupienie uwagi na grupie podczas wykonywania przez nią zadania. Podstawowa wiedza z zakresu ról grupowych i dynamiki grupy oraz faz realizacji projektu.

MATERIAŁY

Taśma klejąca papierowa (150 cm na grupę), szare gazety codzienne (taka sama ilość dla każdej grupy), ewentualnie: przygotowana wcześniej i wydrukowana instrukcja do ćwiczenia dla uczestników.

SPRZĘT

Stoper.

PRZESTRZEŃ

Wielkość przestrzeni powinna być odpowiednia do liczby uczestników, tak aby każda podgrupa mogła swobodnie zbudować wieżę w jednym pomieszczeniu.

CZAS

45-60 min

UWAGI AUTORKI:

ZALECENIA: Ważne, aby zapytać uczestników, czy zadanie jest zrozumiałe i czy wszyscy zrozumieli zasady.

PROWADZENIE

Poniżej przedstawiono przykładowy przebieg ćwiczenia.

„Chciałabym Wam zaproponować ćwiczenie o nazwie Wieża, w którym podzielimy się na 4–5-osobowe drużyny konstruktorów. Każda drużyna szuka takiego miejsca w pomieszczeniu, gdzie będzie mogła swobodnie wznieść swoją wieżę.

Celem tego ćwiczenia jest zbudowanie w ciągu 20 minut możliwie najwyższej wieży. Budowla powinna mieć stabilną konstrukcję, ale nie może być do niczego przymocowana, i powinna być ładna. Stabilność wieży będzie później testowana. Materiał, który dostaniecie, celowo jest bardzo skąpy. Waszym budulcem jest szara gazeta i fragment taśmy papierowej. Zadanie składa się z dwóch faz.

1. Faza planowania (trwa 5 minut)

Podczas fazy planowania możecie ze sobą rozmawiać i wymyślać konstrukcję budowli oraz zastosowanie materiałów. Nie możecie dotykać materiałów ani zapisywać czy szkicować pomysłów. Ważne, aby w tym czasie zaplanować podział zadań w zespole, ponieważ podczas budowania wieży nie będziecie mogli ze sobą rozmawiać.

2. Faza działania (trwa 15 minut)

Podczas fazy działania wykonujecie zadanie, czyli budujecie wieżę. W trakcie tej fazy nie możecie ze sobą rozmawiać, możecie komunikować się tylko gestami. Za użycie słów drużynie będą odejmowane punkty. Pamiętajcie, że ważna jest współpraca. Powodzenia!”.

Po upływie 20 minut prowadzący przerywa pracę drużyn i ogłasza zadanie niespodziankę. Każda drużyna ma 5 minut, aby przygotować dwuminutowe przemówienie na cześć swojego drapacza chmur.

Po 5 minutach rozpoczynamy „uroczystości” związane z otwarciem drapacza chmur. Wszyscy przechodzą od jednego placu budowy do drugiego i zbierają się wokół budowli, podczas gdy dana drużyna wygłasza przemówienie.

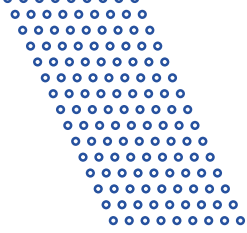
Kiedy wszystkie wieże zostaną zaprezentowane, w pierwszej kolejności jury złożone z osoby prowadzącej i przedstawicieli z każdej drużyny przyznaje punkty za najwyższą i za najładniejszą wieżę. Następnie rozpoczynamy testowanie. Do testowania stabilności danej wieży zapraszamy przedstawicieli pozostałych grup, którzy w odległości 50 cm od wieży sprawdzają jej stabilność, wspólnie dmuchając w jej kierunku przez 1 minutę. Gratulujemy wszystkim ekipom brawami. Po tym etapie przechodzimy do podsumowania ćwiczenia.

PODSUMOWANIE

Osoba prowadząca powinna dopilnować, aby każda z drużyn miała tyle samo czasu na wypowiedź. Ponadto prowadzący powinien wskazywać różnice w strategiach budowy bez uogólniania i wartościowania. Możesz skorzystać z pytań pomocniczych:

Czy zadanie było dla was łatwe czy trudne? Jaka atmosfera panowała w drużynie? W jaki sposób przebiegała u was faza planowania? Jak powstał pomysł na waszą wieżę? Kto był autorem pomysłu? W jaki sposób wybraliście metodę budowania wieży? W jaki sposób podzieliliście się pracą? Czy brak słownego porozumiewania się przyczynił się do stresu czy też przyjemności? Utrudniał czy pomagał we wspólnej pracy? Jak wam się współpracowało podczas budowania wieży? Czy wasz pomysł się sprawdził, czy może zmienialiście go w trakcie? Jakie trudności i niespodziewane sytuacje się pojawiły? Jak sobie z nimi poradziliście? Co wam pomagało, a co przeszkadzało we wspólnej pracy? Czy wydarzyło się coś zaskakującego? Czy wyciągnięte zostały jakieś wnioski, które można przełożyć na pracę grupy na co dzień?

WYLICZANKI

CELE

1. Zbudowanie więzi w grupie.
2. Wprowadzenie uczestników do działań społecznych i artystycznych wykorzystujących historie osobiste.

ZASTOSOWANIE

Metoda sprawdza się w grupie od 10 do 20 osób i ma charakter ćwiczenia pamięciowo-twórczego. Do udziału można zaprosić dzieci powyżej 6 roku życia.

Wyliczanki, dziecięce wierszyki o charakterze rymowanek, najczęściej służą wyznaczeniu kolejności uczestników w zabawie. W tradycji ludowej występował podział: inne wyliczanki przeznaczone były dla dzieci, inne dla młodzieży, a inne dla dorosłych. Wyliczanki mogą być materiałem do pracy z pamięcią i śledzenia historii osobistych.

Obecnie goszczą głównie w przedszkolach i na podwórkach. Wciąż jednak stanowią cenny zbiór, bo „dostosowują” się do otaczającego nas świata i często zawłaszczają obce słowa w celu ich spolszczenia i użycia w rymowance. Wyliczanki mają formę praktyczną i otwartą. Wciąż powstają nowe, adekwatne do czasów, np. „Nie do rymu, nie do taktu, wsadź se palec do kontaktu” – nasi dziadkowie/pradziadkowie na pewno nie używali jej w dzieciństwie.

Wariant: Zakres obiektów literackich można rozszerzyć do ogółu rymowanek, jednak wyliczanki bardziej świadczą o kulturze codziennej czasów, w których powstały.

Inne zastosowania: działania teatralne, a w przypadku długofalowego projektu tworzenie przez uczestników książki artystycznej wykorzystującej zebrane wyliczanki. Zebrane wyliczanki mogą posłużyć jako źródło inspiracji do materiałów promocyjnych oraz obiektów artystycznych (współtworzonych z uczestnikami).

Wyliczanki i ustna literatura podwórkowa w swojej funkcji i istocie są czułym barometrem społecznych nastrojów. Ze względu na charakter wyliczanek i ich czasem brutalne odniesienia do codzienności, podczas ćwiczenia mogą pojawić się przykłady wyliczanek antysemitkich, antyromskich, antypolskich, czy antyniemieckich. Przykłady takich wyliczanek mogą być wyjściem do dyskusji o „obcym”. Osoba prowadząca sama może sprowokować rozmowę na ten temat.

MATERIAŁY

Kartki samoprzylepne (typu Post-it) lub kartki A4, długopisy, flamastry, tzw. taśma malarska (nie pozostawia śladów na ścianie).

SPRZĘT

Powierzchnia do przymocowania karteczek – flipchart lub ściana.

CZAS

40–50 min

UWAGI AUTORKI:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ:
Dzieci poniżej 6 roku życia są za małe, by uczestniczyć w tej aktywności.

PRZYGOTOWANIE

Osoba prowadząca ma wydrukowaną listę mniej znanych wyliczanek. Proponowane wyliczanki do użycia przedstawiono w załączniku (patrz s. 57).

Osoba prowadząca, korzystając z taśmy malarskiej, tworzy schematyczny kontur Polski na ścianie, flipcharcie lub podłodze. Jeśli grupa będzie działała razem dłużej, warto wybrać takie miejsce, z którego mapa nie zostanie szybko usunięta.

PROWADZENIE

Szukanie w pamięci

Grupa siedzi w kole. Ćwiczenie zaczyna osoba prowadząca, przypominając wybraną przez siebie wyliczankę – najlepiej, jeśli będzie to taka, którą rzeczywiście pamięta ze swojego dzieciństwa lub doświadczeń z własnymi dziećmi. Czy uczestnicy ją znają? Czy są jakieś różnice w wersjach uczestników? Następnie osoba prowadząca prosi uczestników, by każdy z nich przypomniał sobie inne wyliczanki i zapisał na kolorowych karteczkach (w przypadku najmłodszych dzieci może być potrzebna pomoc). Osoba prowadząca może podzielić uczestników na pary bądź mniejsze grupy, aby ułatwić im przypominanie sobie wyliczanek.

Opowieści

Osoba prowadząca może użyć jedną z wcześniej przygotowanych wyliczanek, aby wskazać osobę, która jako pierwsza wyrecytuje swoje znalezisko. Wyliczanka przedstawiona przez osobę prowadzącą może posłużyć jako materiał do wspólnej analizy. Prowadzący może zapytać:

Czy uczestnicy wiedzą, co oznacza każde słowo w danej wyliczance?
Skąd mogła się wziąć historia przedstawiona w wyliczance? Kto mógł ją zainspirować?

Do jakich zabaw jej się używa?

Czy to tylko wyliczanka, czy także indywidualna forma zabawy?

Czy inni uczestnicy ją znają? Jeśli tak, to czy ich wersje różnią się od zaprezentowanej (melodycznie, tekstowo)?

Do jakich zabaw używali jej inni uczestnicy?

Dzięki komu ją znają – babci, dziadkowi, kolegom?

Osoba prowadząca prosi wybranego wcześniej uczestnika lub uczestniczkę, aby odczytał/odczytała wyliczankę spisaną na kartce. Następnie osoba prowadząca prosi, aby uczestnik/uczestniczka umieścił/umieściła kartkę z wyliczanką na „mapie” wyznaczonej przez kontur – w miejscu urodzenia. Osoba prowadząca zaprasza uczestników do rozmowy, zadając pytania wg powyższego schematu. Taki wywiad powtarza się przy każdym uczestniku.

PODSUMOWANIE

Gdy zbiór wyliczanek zostanie wyczerpany, a mapa zapełni się karteczkami, osoba prowadząca zaprasza uczestników do podzielenia się wrażeniami. Można zapytać, które z wyliczanek najbardziej zapadły im w pamięć i dlaczego? Uczestnicy mogą w ten sposób porównać swoje obserwacje i wnioski.

KONTYNUACJA

Jeśli grupa będzie pracować dalej można zaprosić uczestników do burzy mózgów i zastanowić się, jakie zastosowania dla wyliczanek można znaleźć w dalszej pracy?

ZAŁĄCZNIK 2:

METODA „WYLICZANKI” – PRZYKŁADOWE RYMOWANKI

Mama da mi bułkę,
bułkę dam pieskowi,
piesek da mi skórkę,
skórkę dam szewcowi,
szewc mi zrobi buty,
buty dam księdzowi,
ksiądz mi zrobi ślub!
A ty mamo, ciastka chrup!

Wyszła pani z fabryki, miała złote buciki,
Brylantową sukienkę, z Mikołajem pod rękę,
A Mikołaj wielki pan, kupił sobie fortepian,
a nie umiał na nim grać,
zgasił światło, poszedł spać!

Ecie, piecie gdzie jedzicie?
Do Torunia kupić konia,
Tam w Toruniu,
Pięknie grają,
I koniki dobre mają,
Raz, dwa, trzy,
Król patrzy,
Króla rzecz, ty idź precz!

Płynie jabłko po wodzie,
kto je znajdzie ten będzie,
powiedziała święta Klara,
że to będzie ładna para.
On-ona, małż-żona,
Cygan-Cyganka, Iwan-Iwanka!

Idzie diabeł przez piekło, o do licha jak
ciepło! Wszystkie diabły pozdychały, tylko
jeden został mały. Tylko jeden żył, co im
spodnie szył!

Na wysokiej górze, rosło drzewo duże,
nazywało się -APLI-PAPLI-BLITEN-BLAU!
A kto tego słowa nie wypowie,
to nie będzie z nami grał!

Ene due rabe, goni Chińczyk żabę,
żaba do strumyka, śmieje się z Chińczyka!
Naśladowanie żab:
„A my temu rade-rade-rade-ra-ra-ra-ra!”

Raz, dwa, trzy, cztery
Maszerują oficery
ptaszek myślał, że to żołnierz
i narobił mu na kołnierz

Ene due rike fake
torba borba ósme smake
deus meus kosmateus
i morele bix bax box.

Pałka zapałka dwa kije,
kto się nie schowa ten kryje:
Raz, dwa, trzy, początek gry!

Przykłady wyliczanek za:
www.akademiakolberga.pl,
www.wikipedia.pl

TAŚMOCIĄG

CELE

1. Wzajemne poznanie się uczestników warsztatów.
2. Integracja i budowanie dobrej atmosfery w grupie.

ZASTOSOWANIE

Metoda idealnie pasuje do wprowadzenia jej na początku warsztatów, zaraz po pierwszym zapoznaniu się uczestników. W ćwiczeniu powinno wziąć udział minimum 8 osób. W przypadku nieparzystej liczby uczestników trener może dołączyć do uczestników lub zaproponować dołączenie jednej osoby do którejś z par.

Wariant: Zamiast tytułowego taśmociągu, czyli utworzenia dwóch rzędów uczestników naprzeciwko siebie, można zaproponować dwa kręgi – wewnątrz i zewnątrz – w których uczestnicy stają naprzeciwko siebie.

Jeśli mamy do dyspozycji przestrzeń i krzesła, możemy wykonać ćwiczenie na siedząco.

SPRZĘT

Sygnal dźwiękowy – dzwoneczek, budzik, gong itp.

PRZESTRZEŃ

Przestrzeń powinna być tyle swobodna, aby móc stanąć bądź usiąść w rzędzie.

CZAS

10–15 min

PROCES

PRZYGOTOWANIE

Nim osoba prowadząca zastosuje tę metodę, powinna się upewnić, czy pomieszczenie jest na tyle przestronne, aby grupa mogła swobodnie stworzyć dwa rzędy lub dwa kręgi.

Pary stają naprzeciwko siebie (zwykle komfortowa jest odległość na wyciągnięcie ręki), a osoba prowadząca zabiera głos i tłumaczy przebieg zadania. Instruuje, jaki znak będzie informacją, że należy zmienić parę.

Udzielane w trakcie ćwiczenia odpowiedzi na pytania mogą być lekkie, spontaniczne, niezobowiązujące. Mówimy tyle, ile chcemy. Jeśli to konieczne, dajemy rozmówcy chwilę na zastanowienie.

UWAGI AUTORKI:

ZALECENIA: Jeśli w ćwiczeniu uczestniczą osoby starsze, to ważne jest zachowanie odpowiedniej odległości między uczestnikami, tak aby każdy mógł dobrze słyszeć.

Poniżej przedstawiono przykładowy przebieg ćwiczenia.

„Chciałbym zaproponować ćwiczenie, które pozwoli nam bliżej się poznać. Zapraszam was na środek sali. Proszę, uformujmy dwa rzędy, stając naprzeciwko siebie. Czy każdy ma przed sobą partnera do rozmowy? Jeśli tak, to objaśnię, na czym polega to ćwiczenie.

Celem ćwiczenia jest wzajemne poznanie się poprzez rozmowę na proponowane tematy. Ma ono niezobowiązujący charakter, więc zapraszam do spontanicznych odpowiedzi. Możemy mówić tyle, ile chcemy. Jeśli to konieczne, dajemy rozmówcy chwilę na zastanowienie się.

Będziemy rozmawiać w parach na zaproponowane przez ze mnie tematy. Na każdą rozmowę w parze mamy 2 minuty. Po upływie tego czasu usłyszycie dźwięk, który będzie oznaczał, że przerywacie rozmowę. Następnie, jako osoba prowadząca, będę proponował zmianę miejsca, na przykład poproszę o przesunięcie się osób w prawym rzędzie o dwa miejsca w lewo. Tym samym będziemy mieli okazję poznać większą liczbę osób. Dlatego wprowadzam zwyczaj witania się i żegnania się z rozmówcą przy każdej zmianie partnera (na przykład: Cześć, jestem Ania...; dziękuję za rozmowę).

Czy dla każdego zasady są zrozumiałe? Jeśli tak, to zaczynamy.

Przywitałmy się z naszym pierwszym rozmówcą. Zaczniemy od łatwej tematyki. Pierwszy temat do rozmowy to: moje ulubione warzywo (owoc, zwierzę itp.) to..., dlatego że...
[...] Kolejny temat to: co najbardziej lubię robić w wolnym czasie?

Przykłady tematów:

Moje ulubione miejsce na ziemi.
Powiedz mi o sobie coś, czego jeszcze nie wiem?
Co sprawia ci radość, a co cię smuci?
Co cię wzrusza?
Twoje ulubione wspomnienie z dzieciństwa.
Czego oczekuję od tych warsztatów?
Jestem tu, ponieważ...

Następnie można zastosować niedokończone zdania, typu:

Kiedy rano wstaję, to myślę...
Inspirują mnie osoby, które...
Podziwiam innych za...
Młodość kojarzy mi się z...
Starość jest dla mnie jak...

Później pytania bardziej abstrakcyjne i zabawne:

Co byś zabrał na bezludną wyspę?
Gdybyś wygrał na loterii 5 milionów złotych, co byś z nimi zrobił?
Gdybyś mógł spełnić swoje największe marzenie, to co to by było?
Co byś zmienił w swojej miejscowości, gdybyś został prezydentem/burmistrzem?

PODSUMOWANIE

Przed nami ostatnia runda, którą zakończy rozmowa na temat...

Czas minął. Podziękujmy swoim partnerom za rozmowę. Dziękuję wszystkim za aktywny udział w ćwiczeniu i zapraszam do zajęcia miejsc.

Jakie są wasze wrażenia po tym ćwiczeniu?

ILE LAT MA SENIOR?

CELE

1. Refleksja na temat wieku i starości.
2. Zwrócenie uwagi na subiektywne postrzeganie starości.

ZASTOSOWANIE

Krótkie ćwiczenie na rozgrzewkę i początek wspólnej pracy. Metoda ta może być początkiem warsztatów, podczas których grupa planuje działania, usługi lub aktywności skierowane do seniorów lub grup międzypokoleniowych.

MATERIAŁY

Karteczki samoprzylepne typu Post-it, długopisy, flamaster, flipchart.

CZAS

15–20 min

PROCES

PRZYGOTOWANIE

W widocznym miejscu narysuj linię. Stanie się ona osią czasu, na której umieścisz odpowiedzi uczestników.

PROWADZENIE

Krok 1

Na początku spotkania, dyskusji lub warsztatu rozdaj uczestnikom kolorowe karteczki typu Post-it. Poproś, żeby każda osoba zapisała odpowiedź na pytanie: ile lat ma jej zdaniem senior? Niech to będą konkretne liczby.

UWAGI AUTORKI:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ: Często w grupach międzypokoleniowych słowo „senior” wzbudza dużo kontrowersji. Zwróć uwagę, żeby w tym ćwiczeniu dyskusja nie skupiła się wokół zagadnienia szukania synonimu dla tego określenia („zamiennika” dla „seniora”). To może być pomysł na inną dyskusję bądź ćwiczenie.

Krok 2

Zbierz karteczki i zapisz wszystkie pojawiające się odpowiedzi na tablicy, najlepiej na narysowanej wcześniej osi czasu. Jeśli niektóre liczby się powtarzają, to zapisz je tyle razy, ile razy wystąpiły. Uporządkuj je od najniższej wartości do najwyższej. Sprawdź, jakie są tendencje w grupie (jakich odpowiedzi jest najwięcej). Jeśli wśród uczestników są osoby, które mają tyle lat, ile wskazano w odpowiedziach, zapytaj, czy czują się seniorem/seniorką i co to dla nich oznacza.

Krok 3

Przeanalizuj z grupą odpowiedzi, których udzielili uczestnicy. Jaka jest rozpiętość liczb? Może się zdarzyć, że wśród odpowiedzi pojawią się liczby nawet w zakresie od 55 do 90. Zwróć uwagę, że między kimś, kto ma 55 lat, a kimś, kto ma 90 lat, jest 35 lat różnicy. To całe pokolenie! Kondycja tych osób, potrzeby i styl życia są zupełnie inne.

PODSUMOWANIE

Nasze wyobrażenie o tym, kiedy zaczyna się starość, zależy w dużej mierze od naszego wieku i od tego, czy na co dzień mamy okazję spotykać się z osobami starszymi.

Zastanówcie się w grupie:

Kiedy zaczyna się starość?

Co wpływa na rozpoczęcie starości: wiek, rola społeczna, jakiś ważny moment w życiu (np. przejście na emeryturę), kondycja fizyczna itd.?

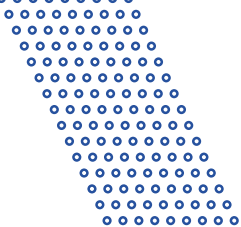
W dyskusji można przywołać wewnętrzny podział starości opracowany przez Światową Organizację Zdrowia (WHO). Dyskusja będzie tym ciekawsza, im bardziej zróżnicowana wiekowo będzie grupa uczestników.

SŁOWNICZEK POJĘĆ

Wiek przedstaroczy wg WHO: 45–50 lat

Wczesna starość wg WHO: 75–89 lat

Dojrzała starość wg WHO: 90 lat i więcej (długowieczność, wiek sędziwy).

WSPOMNIENIE Z DZIECIŃSTWA

CELE

1. Przełamanie lodów, wprowadzenie dobrego nastroju.
2. Budowanie bliskości między członkami grupy.
3. Przygotowanie do myślenia o przeszłości.

ZASTOSOWANIE

Metoda sprawdza się w grupie od 12 osób wzwyż. Warto ją zastosować jako rodzaj rozgrzewki przed innymi działaniami związanymi z tematyką przeszłości – ze wspomnieniami, lokalną historią itd. Pomaga osobie prowadzącej określić stopień otwartości grupy.

MATERIAŁY

Białe kartki/tekturki, identyczne pisaki, podkładki do pisania (lub miejsca przy stole), papierowa taśma klejąca.

CZAS

30 min

PROCES

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Zadanie składa się z pięciu etapów i są to kolejno:

1. Wizualna rozgrzewka;
2. Zapisanie wspomnienia;
3. Zapoznanie się ze wspomnieniami innych i dokonanie wyboru;
4. Prezentacja wyboru – sieć;
5. Rozmowa o wrażeniach i obserwacjach.

Krok 1. Wizualna rozgrzewka

Uczestnicy zebrani są w jednym miejscu. Stoją lub siedzą w taki sposób, aby wzajemnie się widzieć (wokół stołu, w kręgu, półkołem). Osoba prowadząca prosi, aby wszyscy zamknęli oczy oraz żeby zachowali milczenie podczas wykonywania ćwiczenia. Łagodnym, kojącym głosem wprowadza zadanie: prosi, by każda osoba przypomniała sobie najwcześniejsze wspomnienie z dzieciństwa. Daje na to uczestnikom trochę czasu. Na tym etapie można zadać pytania dodatkowe:

- Co widzisz?
- Co się wtedy działo?
- Jakie widzisz kolory, jakie zapachy czujesz?
- Gdzie jesteś?
- Czy ktoś jest z tobą?

Następnie osoba prowadząca prosi, by każda osoba spróbowała przypomnieć sobie pierwszy dzień w szkole. Uczestnicy ponownie mają na to trochę czasu. Można zadać pytania dodatkowe. Wreszcie osoba prowadząca prosi, aby każdy uczestnik przypomniał sobie miłe wspomnienie z dzieciństwa – szczególną sytuację, moment, w którym wydarzyło się coś niezwykle miłego, a osoba czuła się dobrze i wyjątkowo. Daje na to uczestnikom chwilę, po czym prosi o otwarcie oczu.

UWAGI AUTORKI

ZALECENIA: Osoba prowadząca również może wziąć udział w ćwiczeniu.

Krok 2. Zapisanie wspomnienia

Osoba prowadząca rozdaje wszystkim uczestnikom kartki papieru oraz pisaki. Prosi, aby każda osoba samodzielnie i w skupieniu zapisała swoje wspomnienie. Forma zapisu jest dowolna – może to być jedno zdanie, krótka notatka, opis sytuacji, zbiór pojedynczych słów, dialog. Ważne, żeby wspomnienie było zapisane tylko na jednej stronie kartki. Gdy wspomnienia będą gotowe, osoba prowadząca prosi, by każdy zostawił swoje wspomnienie na stole przy zajmowanym miejscu lub nakleił je na ścianę w wybranym miejscu.

Krok 3. Zapoznanie się ze wspomnieniami innych i dokonanie wyboru

Osoba prowadząca zaprasza uczestników do „zwiedzania” wspomnień innych osób – przeczytania ich uważnie i zatrzymania się przy jednym wybranym. Kluczem dokonanego wyboru powinno być podobieństwo własnych wspomnień i doświadczeń. Gdy uczestnik znajduje wspomnienie innej osoby, które jest mu bliskie bądź podobne do jego własnego, zatrzymuje się lub siada przy nim.

Krok 4. Prezentacja wyboru – sieć

Osoba prowadząca prosi, żeby pierwsza osoba z grupy przeczytała wybrane przez siebie wspomnienie i krótko wyjaśniła, dlaczego zdecydowała się na taki wybór (opowiada własne, podobne wspomnienie). Osoba, której wspomnienie wybrano, przejmuje głos – dzięki temu cała grupa dowiaduje się, czyje ono było i może zobaczyć dwie osoby dzielące podobne wspomnienie (mimo różnicy pokoleniowej). W ten sposób cała grupa łączy się ze sobą – przekazując głos osobie, której wspomnienie było wybrane przez przedmówcę.

PODSUMOWANIE

Krok 5. Rozmowa o wrażeniach i obserwacjach

Metoda ta służy dostrzeżeniu bliskości i podobieństwa w miłych wspomnieniach z dzieciństwa, które miewamy podobne pomimo wieku. Doświadczenie pokazuje, że uczestnicy często piszą o Wigilii, otrzymaniu prezentu, o pierwszym rowerze. Ważnym zadaniem osoby prowadzącej jest obserwowanie emocji pojawiających się w grupie w trakcie ćwiczenia i zaproszenie uczestników do podzielenia się obserwacjami i przemyśleniami płynącymi z tego wspólnego doświadczenia. Rozmowa może odbyć się w formie „rundy” (uczestnicy zabierają głos kolejno po sobie) lub swobodnej konwersacji z zasadą słuchania siebie nawzajem.

WSPÓLNA LINIA

CELE

1. Budowanie świadomości uczestnika w zakresie jego myślenia o wieku.
2. Promowanie dyskusji o różnorodności, szczególnie tej związanej z wiekiem.

ZASTOSOWANIE

Metoda najlepiej sprawdzi się jako aktywność wprowadzająca, przygotowanie do rozmów o wieku. Jest odpowiednia dla każdej grupy składającej się z osób w różnym wieku. Jednak wymaga, aby osoby uczestniczące były w stanie przez kilka minut chodzić po sali bądź stać. Jeśli więc w grupie są osoby, które mają trudności z poruszaniem się, zastosowanie tej metody może nie być odpowiednie. Minimalna liczba uczestników to około 10 osób.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Prowadzący musi czuć się swobodnie z grupą, reagować na to, co słyszy, i zachęcać uczestników do dyskusji. Nie może obawiać się ciszy po zadaniu pytania – to czas, w którym inni zastanawiają się nad odpowiedzią.

PRZESTRZEŃ

Przestrzeń musi być na tyle duża, żeby cała grupa mogła stanąć w jednym rzędzie: wzdłuż, w poprzek lub dookoła pomieszczenia. Ćwiczenie można przeprowadzić zarówno w dużej sali konferencyjnej, jak i w małym pokoju – o ile tylko uczestnicy mają miejsce, by się przemieszczać.

CZAS

Ćwiczenie można przeprowadzić szybciej lub wolniej. Ponieważ uczestnicy wykonują je na stojąco, najlepiej, by trwało nie dłużej niż 10–20 minut.

UWAGA AUTORKI:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ:

Nie przeprowadzaj w grupie ludzi mających problemy z poruszaniem się.

ZALECENIA: Utrzymaj dynamikę – kontroluj ciszę, chwal osiągnięcia, dbaj o wysoki poziom energii.

PRZYGOTOWANIE

Upewnij się, że wszyscy uczestnicy są w sta- nie przez kilka minut chodzić po sali bądź stać. Pamiętaj, że nie jest to odpowiednia metoda dla osób, które mają trudności z poruszaniem się.

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Krok 1

Zaproś wszystkich do wzięcia udziału w ćwiczeniu na przełamanie lodów. Możesz je przedstawić jako wyzwanie dla grupy – to na pewno doda jej energii (a takich wyzwań będzie cała seria).

Prowadzący przedstawia serię zadań do zrobienia dla całej grupy. Zgodnie z zasadami na każde zadanie przeznaczony jest ograniczony czas (możesz zwiększyć limit czasu w zależności od liczebności grupy, ale generalnie zalecamy od 1 do 2 minut – niech będzie to ćwiczenie dynamiczne).

Grupa musi wykonać to zadanie bez rozmawiania. Pierwszy zestaw zadań powinien być związany z informacjami osobistymi na temat uczestników, ale z takimi, którymi ludzie zwykle nie mają problemu się dzielić. Zadaniem uczestników jest odpowiednie ustawienie się, od jednej strony pokoju do drugiej, (gdzie jedna strona reprezentuje najwyższe wartości odpowiedzi, a druga – najniższe), w ciągu minuty i w milczeniu.

Zacznij przykładowo od ustawienia wg informacji takich, jak:

- wzrost,
- rozmiar buta,
- liczba zwierząt domowych,
- liczba braci i sióstr,
- inne pomysły, które przychodzą ci do głowy.

Pogratuluj całej grupie dobrze wykonanego zadania i nie zwalnij tempa – niech energia grupy nie słabnie!

Krok 2

W ostatniej rundzie poproś, by uczestnicy ustawili się od najstarszego do najmłodszego. W tym zadaniu członkowie grupy będą musieli użyć liczenia na palcach i gestykulacji, tak jak przy poprzednich zadaniach. Gdy już się ustawią, zapytaj, czy tym razem czuli się inaczej niż w przypadku stawania w rzędzie na podstawie innych cech? Jeśli tak – dopytaj dlaczego. Jak czuły się osoby stojące na końcu linii, a jak te stojące w środku? Jeśli dyskusja się rozwija, możesz rozszerzyć ćwiczenie, dając szansę wymiany poglądów różnym grupom wiekowym. Na przykład: czy osoby po 70 roku życia mają jakieś rady dla dwudziestolatków? A może 30-latkowie chcą poradzić coś osobom po 60 roku życia? W trakcie tego ćwiczenia ludzie bardzo często twierdzą, że wiek nie jest dla nich istotny, albo w ogóle nie chcą mówić, ile mają lat. Dyskusja o tym, dlaczego tak się dzieje, może być bardzo ciekawa.

PODSUMOWANIE

Zaznacz, że wiek jest często postrzegany jako coś dużo bardziej osobistego niż na przykład wzrost czy liczba zwierząt domowych. Wiek zajmuje tu szczególnie pozycję ze względu na powiązane z nim stereotypy.

BUDOWANIE ŚWIADOMOŚCI WIEKU

CELE

1. Danie uczestnikom szansy na osobiste przemyślenia dotyczące postrzegania wieku.
2. Umożliwienie uczestnikom otwartego dialogu na temat ich stereotypowego podejścia do wieku.

ZASTOSOWANIE

Metodę można zastosować w grupie na każdym etapie, ale ważne, by najpierw dokładnie przyjrzeć się postrzeganiu wieku przez wszystkich. Zbyt często wydaje nam się, że to inni są uprzedzeni, a nie my. To ćwiczenie pokaże, że – w mniejszym lub większym stopniu – każdy ma jakieś swoje stereotypy.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Wystrzegaj się oceniania uczestników – ważne, by dać uczestnikom przestrzeń do otwartej rozmowy o dyskryminacji ze względu na wiek. A to nie będzie miało miejsca, jeśli prowadzący okaże niezadowolony z powodu danej opinii, danego wkładu w dyskusję. To ćwiczenie ma pobudzić do szczerej refleksji.

MATERIAŁY

Dla każdej grupy liczącej 3–5 osób potrzebne będą: duża kartka papieru (tablica flipchart lub podobna), cienkie flamastry lub ołówki, materiały do rękodzieła, klej, rzeczy, które można przykleić, oraz farbki lub inne kreatywne elementy.

PRZESTRZEŃ

Przestrzeń powinna umożliwiać swobodną pracę w małych grupach.

CZAS

30–60 min (w zależności od wielkości grupy i tempa dyskusji).

UWAGI AUTORKI:

DON'T: Nie oceniaj innych na podstawie ich komentarzy na temat wieku – przedyskutujcie je.

DO: Używaj sformułowań „my” i „nas”. Pamiętaj, że nie tylko uczestnicy muszą pracować nad dostrzeżeniem swoich uprzedzeń – dotyczy to nas wszystkich. Okaz trochę pokory.

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Podziel wszystkich uczestników na mniejsze grupy – mogą składać się z osób w tym samym wieku lub być zróżnicowane wiekowo. Ćwiczenie uda się przy każdym scenariuszu – miej tylko na względzie, że krytyczne słowa grup homogenicznych mogą być gorzej odebrane przez resztę grupy. Poproś każdą grupę, by przygotowała obrazek typowej osoby młodej i starszej (możesz oczywiście użyć innych słów).

Jeśli są cztery grupy, to dwie powinny zająć się „młodym”, a dwie „starym”. Daj każdej z nich maksymalnie 20 minut na wykonanie rysunku. Niektóre osoby mogą niechętnie podejść do rysowania, w takim przypadku poproś je, by na obrzeżu kartki wypisały słowa, które kojarzą się z przedstawioną osobą. Ważne, by uczestnicy byli szczerzy i mówili wszystko, co pomyśli – jakkolwiek niepoprawne politycznie to będzie...

Gdy grupy skończą, poproś każdą z nich o zaprezentowanie rysunku i głównych punktów rozmowy. To rozpocznie ożywioną dyskusję.

PODSUMOWANIE

Ważne, by przypomnieć wszystkim zgromadzonym, że wszyscy mamy jakieś stereotypy dotyczące wieku, rasy, płci itd. Grupowanie ludzi to nasz ludzki sposób na zrozumienie społecznego świata. Ale też bardzo ważne jest dostrzeżenie negatywnej strony tego, że wszyscy czasem myślimy stereotypowo.

Często pokazuję, jak społecznie nieakceptowane byłoby, gdybym poprosiła o narysowanie „typowego” obrazu kogoś wyznającego taką czy inną religię itp., ale grupa nie znalazła nic niestosownego w robieniu takich podziałów ze względu na wiek... To interesujące!

ŁUDZKIE BINGO

CELE

1. Przełamanie lodów i umożliwienie uczestnikom swobodnego opowiedzenia o sobie.
2. Nadanie dynamiki grupie.

ZASTOSOWANIE

Metoda zalecana na początek, na przełamanie lodów. Typowe ćwiczenie dla osób, które spotykają się po raz pierwszy.

MATERIAŁY

Plansze do bingo dla każdego uczestnika (wzór w załączniku – można go oczywiście dostosować do grupy) oraz długopisy lub markery.

PRZESTRZEŃ

Przestrzeń powinna być na tyle duża, żeby uczestnicy mogli swobodnie chodzić po sali.

CZAS

To raczej szybka aktywność – zacznij od 5 minut i sprawdź, czy komuś udało się już wykrzyknąć: „Bingo!”.

PROCES

PRZYGOTOWANIE

Przy tym ćwiczeniu konieczne będzie poruszanie się po sali, ale może też się udać, jeśli niektóre osoby będą siedzieć przy stołach.

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

To bardzo prosta gra, której format jest znany większości osób. W końcu to bingo! Różnica polega na tym, że tutaj gracze szukają osób z konkretnymi cechami, które mają wyszczególnione na swoich planszach. Każdy uczestnik dostaje planszę do bingo i ma 5 minut na rozgrywkę. Zadaniem graczy jest znalezienie osób, które mają cechy wypisane w kwadratach na danej planszy do gry.

PODSUMOWANIE

Po upływie 5 minut prowadzący szuka zwycięzcy, czyli osoby, której udało się zaznaczyć wszystkie okienka i krzyknąć „Bingo!”. Jeśli zwycięzcy nie ma, można przedłużyć czas rozgrywki lub znaleźć osobę, która zakreśliła najwięcej pól. Gra ma na celu zbudowanie atmosfery dobrej zabawy i umożliwienie rozmowy ze wszystkimi (lub prawie wszystkimi) uczestnikami.

UWAGI AUTORKI:

ZALECENIA:

To ćwiczenie powinno odbywać się w swobodnej atmosferze dobrej zabawy. Może jakaś nagroda dla zwycięzcy? Pamiętaj, że możesz zmieniać kategorie na planszach do bingo zgodnie z potrzebami.

ZAŁĄCZNIK 3:

METODA "LUDZKIE BINGO" – PLANSZA DO GRY

B

I

N

G

O

JEST LEWORĘCZNY/
LEWORĘCZNA

MA DWOJE
WNUKÓW

UCZY SIĘ
ANGIEL-
SKIEGO

MA POSTA-
NOWIENIE
NA NOWY
ROK I SIĘ
GO TRZYMA

UWIELBIA
DŁUGO
SPAĆ

KOCHA
CZYTAĆ
KSIĄŻKI

CO DZIEŃ
UŻYWA
FACEBOOKA

MA WIĘCEJ
NIŻ JEDNĄ
SIOSTRĘ

NOSI
OKULARY

JEST
NAJSTARSZYM
LUB JEDYNYM
DZIECKIEM

ĆWICZY
WIĘCEJ
NIŻ 3 RAZY
NA TYDZIEŃ

NURKOWAŁ/
NURKOWAŁA

MA PONAD
70 LAT

MA IMIĘ
NA TAKĄ
SAMĄ LITERĘ,
JAK TY.

WIDZIAŁ/
WIDZIAŁA
TEN SAM
FILM
3 RAZY

ULUBIONY
KOLOR
TO
NIEBIESKI

URODZIŁA
DZIECKO

UMIE GRAĆ
NA INSTRU-
MENCIE
MUZY-
CZNYM

BYŁ/ BYŁA
W AFRYCE

NIE ZNOSI
PAJĄKÓW

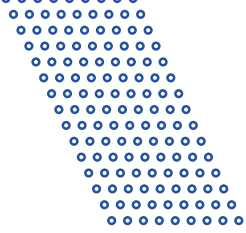
MA DWA
LUB WIĘCEJ
ZWIERZĄT

GRAŁ/
GRAŁA
W GRĘ
TWISTER

BYŁ/ BYŁA
NA KONCERCIE
W CIĄGU
OSTATNICH
3 MIESIĘCY

KOCHA
KARAOKE

JEST ŻONĄ/
MĘŻEM
OD PONAD
30 LAT

STEREOTYPOWE STWIERDZENIA

CEL

Umożliwienie uczestnikom dostrzeżenia tego, jak włączamy innych w stereotypy na podstawie wieku.

ZASTOSOWANIE

To ćwiczenie może w szybki sposób pokazać, jak włączamy innych w ramy stereotypów wyłącznie na podstawie wieku.

MATERIAŁY

Wydrukowany zestaw „stereotypowych stwierdzeń” (w załączniku).

METODĘ OPRACOWAŁA:
Lynn Johnston

CZAS

10–20 min

UWAGI AUTORKI:

ZALECENIA: Przejdź szybko przez stwierdzenia, aby omówić wszystkie.

PROCES

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Powiedz grupie, że odczytasz teraz kilka stwierdzeń. Po przeczytaniu pierwszego zapytaj: „Czy to odnosi się do starszych czy młodszych?”. Uczestnicy pewnie odpowiedzą nieśmiało, że do obu grup. Zrób to samo z drugim stwierdzeniem, a potem z kolejnymi. Gdy dojdiesz do dziewiątego stwierdzenia, kilku uczestników prawdopodobnie powie, że do „obu grup wiekowych”.

PODSUMOWANIE

Celem tego ćwiczenia jest pokazanie, że takie same stwierdzenia często słyszy się w odniesieniu do obu grup wiekowych. Jak to możliwe? Bardzo dobrze ukazuje to absurdalny charakter stereotypów.

Chciałam też podkreślić, że uczestnicy śmiało używali kategorii „starsi” lub „młodszy”, ale gdyby przeprowadzić podobne ćwiczenie ze stereotypami dotyczącymi np. rasy, płci czy religii wszyscy pewnie szybko powiedzieliby, że nie wolno mówić w ten sposób. Dlaczego więc nie widzimy nic złego w szufladkowaniu z powodu wieku?

ZAŁĄCZNIK 4:

METODA „STEREOTYPOWE STWIERDZENIA” – ZESTAW STWIERDZEŃ

STEREOTYPOWE STWIERDZENIA

1. Zawsze trzymają się razem i dystansują od innych grup wiekowych.
2. Jak oni prowadzą! Są zagrożeniem na drodze!
3. Myślę, że świat zawdzięcza wszystko właśnie im.
4. Myślę, że pozjadali wszystkie rozumy.
5. Nigdy nie są zadowoleni, tylko wiecznie na coś narzekają.
6. Nie mają nic lepszego do roboty, niż przesiadywanie w parku albo centrum handlowym?
7. Dlaczego zawsze są tacy zapominalscy?
8. Chciałbym mieć tyle wolności, co oni.
9. Dlaczego nie zachowują się, jak przystało na ich wiek?

MAPA ŻYCIA

CELE

1. Refleksja nad historią rodzinną.
2. Umieszczenie losów uczestników w szerszym kontekście historycznym.
3. Rozmowa o uciekaniu i migracji.

ZASTOSOWANIE

Ćwiczenie można przeprowadzić w grupie liczącej więcej niż 12 osób. Może okazać się krótkie lub czasochłonne – w zależności od liczby uczestników i ich chęci do refleksji. Wiek uczestników to minimum 16 lat (dzięki temu każdy będzie mógł odpowiedzieć na pytania).

W trakcie ćwiczenia można poruszyć kilka wątków przyciągających uwagę: ucieczka, migracja, międzypokoleniowy dialog w rodzinie lub wpływ wydarzeń historycznych na życie ludzi.

Na tym etapie pomiędzy uczestnikami powinna być już nawiązana nić zaufania, ponieważ osobiste historie to sprawa raczej intymna.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Prowadzący musi umieć moderować dyskusję, podczas gdy uczestnicy opowiadają historie. Nie zawsze jest to łatwe, ale należy dopilnować, żeby każdy uczestnik miał szansę się wypowiedzieć.

MATERIAŁY

Konturowa mapa na podłodze (wirtualna lub fizyczna, np. papierowa lub przyklejona taśmą) dostosowana do prawdziwych informacji o uczestnikach.

SPRZĘT

Flipcharty i markery do wizualizacji wniosków z dyskusji.

PRZESTRZEŃ

Duża sala, w której uczestnicy będą mogli swobodnie pracować z mapą. To ćwiczenie można też przeprowadzić na świeżym powietrzu.

CZAS

40–60 min

UWAGI AUTORA:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ: Prowadzący powinien na początku jasno powiedzieć, że w ćwiczeniu nie chodzi o geografie. Mapa jest jedynie środkiem, za pośrednictwem którego uczestnicy będą mieli możliwość wypowiedzenia się na temat historii swoich rodzin.

Prowadzący musi zapewnić każdemu uczestnikowi możliwość opowiedzenia co najmniej jednej historii. Może to oznaczać konieczność przerwania komuś, kto będzie opowiadał za długo.

Prowadzący powinien stworzyć atmosferę empatii, aby opowiadający czuli się komfortowo.

Trzeba mieć świadomość niebezpieczeństwa historycznego

ZALECENIA: Dobrym pomysłem będzie poinformowanie młodszych uczestników o ćwiczeniu dzień wcześniej, by mogli zrobić rozeznanie i pomyśleć nad historią swojej rodziny. relatywizmu, który może wypłynąć z indywidualnych historii życiowych.

PROCES

PRZYGOTOWANIE

Prowadzący powinien przygotować mapę (ułożyć ją na podłodze sali lub na zewnątrz).

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Krok 1. Zajmij pozycję na mapie (20–30 min)

Prowadzący wyjaśnia uczestnikom, że w tym ćwiczeniu chodzi o spojrzenie w głąb historii ich własnej rodziny oraz rodzin innych uczestników. Na podłodze leży mapa (jej kontury mogą też być zaznaczone taśmą). Można też umówić się, że miejsce spotkania jest centralnym punktem mapy. Prowadzący określa cztery kierunki na mapie i upewnia się, że każdy uczestnik się w nich orientuje.

Następnie uczestnicy proszeni są o zajęcie pozycji w sali, odpowiadając na pytania:

Skąd tu dziś przyjechałem/przyjechałam?

Gdzie się urodziłem/urodziłam?

Gdzie się urodzili moi rodzice?

(Uczestnicy sami decydują, czy mówią o ojcu czy matce.)

Gdzie się urodzili moi dziadkowie?

(Uczestnicy sami decydują, czy mówią o rodzicach ojca czy matki.)

Gdy uczestnicy zajmą swoje pozycje, prowadzący prosi wszystkich (lub tylko niektórych) o podanie nazwy lokalizacji, w której się znajdują, i opowiedzenie pokrótce swojej historii. Ciekawie będzie dowiedzieć się, dlaczego ktoś zmienił pozycję pomiędzy pytaniem drugim a trzecim.

Inne rozwiązanie: prowadzący może przygotować mapę na kartkach, po jednej na grupę. Potem uczestnicy nanoszą na mapy swoje trasy migracji i dyskutują o nich w małych grupach. To rozwiązanie dobrze sprawdzi się w większych grupach, w których słuchanie historii wszystkich uczestników na forum byłoby nudne.

PODSUMOWANIE

Krok 2. Dyskusja na forum grupy (20–30 min)

Poniżej znajduje się kilka pytań, które mogą się przydać w podsumowaniu. Prowadzący może wybrać kilka z nich w zależności od tego, co chce na koniec podkreślić.

Jak odebrałeś/odebrałaś mapę życia?

Co stało się pomiędzy poszczególnymi mapami?

Jakie były przyczyny tych zmian?

Czy coś cię zdziwiło?

Czy wszyscy mamy doświadczenia związane z migracjami?

Czy rozmawiasz o historii rodziny z krewnymi? Jeśli tak, to jak?

Czy zdarzyło ci się posprzeczać z kimś z rodziny z powodu jakiegoś zdarzenia z jej historii?

KONTYNUACJA

Mapa może zostać na podłodze i służyć za punkt wyjściowy do innych dyskusji w trakcie seminarium.

MATRYCA POKOLEŃ

CELE

1. Refleksja na temat społecznej interpretacji pojęcia wieku i jej konkretnych konsekwencji.
2. Dyskusja o doświadczeniach z zakresu dyskryminacji z racji wieku.
3. Zagadnienie intersekcyjności (dyskryminacji wielokrotnej).

ZASTOSOWANIE

Metodę można zastosować w grupie o dowolnej liczebności. Może okazać się krótka lub czasochłonna – w zależności od liczby uczestników i ich chęci do refleksji. Wiek uczestników to minimum 16 lat (dzięki temu każdy będzie mógł odpowiedzieć na pytania z matrycy).

Zaleca się przeprowadzanie tego ćwiczenia w grupie mieszanej pod względem wiekowym, by relatywność wieku dość szybko stała się oczywista.

Doświadczenia w kwestii dyskryminacji będą się oczywiście różniły w zależności od uczestnika. Dyskryminacja wielokrotna może również okazać się ważnym tematem (poza społeczną interpretacją wieku).

To ćwiczenie pomoże pogłębić tematykę, jaką zajmuje się grupa, i będzie dobrym wstępem do dyskusji o poważniejszych zagadnieniach takich, jak: dyskryminacja, aduptyzm i dyskryminacja ze względu na wiek.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Prowadzący powinien posiadać wiedzę o różnych aspektach dyskryminacji w trakcie omawiania doświadczeń uczestników. Podstawowa znajomość zagadnienia intersekcyjności pomoże tutaj pogłębić dyskusję o wpływie wieku.

MATERIAŁY

Arkusze do metody „Matryca pokoleń” (patrz załącznik 5, strona 60).

SPRZĘT

Długopisy dla uczestników, tablica flipchart i markery do wizualizacji podczas dyskusji końcowej.

PRZESTRZEŃ

Sala konferencyjna z wydzielonymi miejscami, w których osoby pracujące w parach mogą omówić treść arkusza.

CZAS

60–90 min

UWAGI AUTORA:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ: Krok 2. może okazać się dość czasochłonny i osobisty. Dlatego trzeba się upewnić, że każdy pracuje z osobą, z którą czuje się swobodnie. Na wstępie do Kroku 3. prowadzący musi jasno powiedzieć, że dzielenie się doświadczeniami jest w 100% dobrowolne.

ZALECENIA: Wizualizacja kluczowych wniosków z Kroku 3. pozwoli grupie zrozumieć rolę, jaką wiek odgrywa w naszym codziennym życiu.

PROCES

PRZYGOTOWANIE

Prowadzący powinien przygotować wydrukowany egzemplarz matrycy dla każdego uczestnika (patrz załącznik).

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Krok 1. Przemyslenia (10–15 min)

Rozdaj arkusze każdemu uczestnikowi i daj czas na indywidualne wypełnienie matrycy.

Krok 2. Praca w parach (25–45 min)

Podzielenie uczestników na grupy po 2–3 osoby (w zależności od wielkości grupy). Poproś, by opowiedzieli o swoich matrycach, odpowiadając na pytania:

Czy łatwo ci było wypełnić matrycę?
Jaką rolę odgrywa dla mnie na co dzień wiek?

PODSUMOWANIE

Krok 3. Podzielenie się opiniami (15–30 min)

Moderowana dyskusja na forum grupy z naciskiem na następujące pytania:

Co sądzisz o tym ćwiczeniu?
Czy łatwo było znaleźć przykłady dla wszystkich pól w matrycy?
Czy coś cię zaskoczyło?
Jaką rolę wiek naprawdę odgrywa dla ciebie na co dzień?
Kto decyduje o tym, czy jesteśmy młodzi/starzy?
Czy jest wśród nas ktoś, kto nigdy w życiu nie doświadczył dyskryminacji ze względu na wiek?
Czy każdy doświadcza takiej samej dyskryminacji na pewnych etapach życia?

KONTYNUACJA

Można kontynuować, proponując ćwiczenie skupione wyraźnie na kwestii aduptyzmu albo dyskryminacji ze względu na wiek, aby pogłębić temat.

ZAŁĄCZNIK 5:

METODA „MATRYCA POKOLEŃ” – ARKUSZE DO ĆWICZENIA

POMYŚL O DWÓCH SYTUACJACH, W KTÓRYCH POCZUŁEŚ/
POCZUŁAŚ SIĘ **STARO!** OPISZ JEDNĄ NEGATYWNĄ
I JEDNĄ POZYTYWNĄ.

POZYTYWNA SYTUACJA

czułem się dobrze/ bezpieczny/ silny/
dostałem to, czego chciałem

NEGATYWNA SYTUACJA

czułem się skołowany/ niepewny słaby/
czegoś mi odmówiono

**POMYŚL O DWÓCH SYTUACJACH, W KTÓRYCH POCZUŁEŚ/
POCZUŁAŚ SIĘ **MŁODO!** OPISZ JEDNĄ NEGATYWNĄ
I JEDNĄ POZYTYWNĄ.**

POZYTYWNA SYTUACJA

czułem się dobrze/ bezpieczny/ silny/
dostałem to, czego chciałem

NEGATYWNA SYTUACJA

czułem się skołowany/ niepewny/ słaby/
czegoś mi odmówiono

PIOSENKA MOJEGO ŻYCIA

CELE

1. Międzypokoleniowa wymiana opinii o muzyce.
2. Osoby z różnych pokoleń uczą się o realiach społecznych innych czasów.
3. Rozmowa o politycznym znaczeniu muzyki.

ZASTOSOWANIE

To ćwiczenie jest odpowiednie dla grup składających się z więcej niż 12 osób w wieku co najmniej 16 lat. Można je przeprowadzić w momencie, gdy pomiędzy uczestnikami nawiązała się już nić zaufania.

Wykorzystuje wątek życia osobistego i znaczenie muzyki, co z kolei otwiera pole do międzypokoleniowego dialogu i zrozumienia.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Prowadzący musi zwrócić uwagę na reakcje uczestników wypełniających swoje „osobiste listy przebojów”, bo to zadanie może wywołać wyraźne wspomnienia i emocje.

MATERIAŁY

Duża kartka dla każdego uczestnika. Przykład „osobistej listy przebojów”.

SPRZĘT

Tablica flipchart i markery. Opcjonalnie: sprzęt do odtwarzania muzyki.

PRZESTRZEŃ

Sala konferencyjna ze stołami, na których można ułożyć flipcharty.

CZAS

90–120 min

UWAGI AUTORA:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ: Prowadzący musi jasno dać do zrozumienia, że dzielenie się swoimi osobistymi doświadczeniami w parach albo małych grupach jest dobrowolne. To zadanie może wyzwolić dużo emocji związanych z ulubioną piosenką.

ZALECENIA: Prowadzący musi się upewnić, że każdy uczestnik będzie miał czas na podzielenie się swoją listą.

PROCES

PRZYGOTOWANIE

Prowadzący może zacząć od kilku słów na temat znaczenia muzyki dla ludzi, zapraszając uczestników do analizy osobistych list przebojów. Może również poprosić ich przed warsztatami, by na zajęcia przynieśli ulubioną piosenkę.

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Krok 1. Wyjaśnienia i praca indywidualna (20–30 min)

Osobista lista przebojów ma oś X oraz Y. Na osi X uczestnicy wypisują swoje lata (w podziale co 5 lub 10), a na osi Y umieszczają numer od 1 do 10, co opisuje osobiste znaczenie muzyki dla nich. Teraz każdy uczestnik indywidualnie zaznacza, jakie znaczenie miała dla niego muzyka w różnych okresach życia. Do najważniejszych punktów może dodać komentarz. Tutaj pomocne jest, gdy prowadzący podczas wyjaśniania zasad trzyma gotową kartkę ilustrującą zadanie.

Krok 2. Rozmowa w parach / w grupach (30–45 min)

Uczestnicy łączą się w międzypokoleniowe pary/grupy złożone maksymalnie z 3–4 osób i objaśniają innym swój osobisty system współrzędnych. Prowadzący powinien podkreślić, że każdy uczestnik musi mieć czas na przedstawienie swojej historii.

PODSUMOWANIE

Krok 3. Słuchanie muzyki i dyskusja końcowa (30–45 min)

Poniższe pytania mogą pomóc prowadzącemu poprowadzić dyskusję i podsumować doświadczenie uczestników zdobyte podczas ćwiczenia.

Jak odebrałeś/odebrałaś to ćwiczenie?

Jaką rolę w naszym życiu odgrywa muzyka ?

Czego możemy się dowiedzieć o okresie, w którym dany utwór został napisany albo był popularny?

Czy dostrzegłeś/dostrzegłaś różnice bądź podobieństwa pomiędzy osobami z różnych pokoleń?

Muzyka łączy czy dzieli pokolenia?

Jeśli wystarczy czasu, prowadzący może odtworzyć początek każdej wybranej piosenki na forum grupy, a potem zapytać każdego, dlaczego wybrał akurat ten utwór. To dość osobista chwila, bo nasza ulubiona piosenka opowiada w pewien sposób część historii naszego życia.

KONTYNUACJA

Piosenki można odtworzyć podczas międzypokoleniowej wieczornej dyskoteki.

WIZERUNKI STAROŚCI

CELE

1. Spojrzenie poza stereotypowe opisy wieku.
2. Dyskusja o zmianach demograficznych i przyszłych systemach opieki.
3. Budowanie empatii międzypokoleniowej, zmiana perspektywy.

ZASTOSOWANIE

To ćwiczenie jest odpowiednie dla grup składających się z więcej niż 10 osób w wieku co najmniej 14 lat. Można je przeprowadzić w momencie, gdy pomiędzy uczestnikami nawiązała się już nić zaufania.

Metoda mierzy się ze stereotypowym postrzeganiem starości, dając możliwość rozmowy o zmianach demograficznych i przyszłych systemach opieki. Może być również pierwszym krokiem w kierunku rozmowy o ogólnych mechanizmach stereotypowego myślenia.

PRZYDATNE UMIEJĘTNOŚCI PROWADZĄCEGO

Prowadzący powinien zachęcić uczestników do próby napisania własnego utworu. Może dodać wybrane metody pisania kreatywnego.

MATERIAŁY

Wydrukowany wiersz „What do you see, nurse?!?” (patrz załącznik).

POLECANE STRONY I LINKI

Witryna Carepathways
<https://www.carepathways.com/anoldladyspoem.cfm>
(wiersz można znaleźć na kilku stronach)

Nagranie „What do you see, nurse?!?”
<https://www.youtube.com/watch?v=WhYA0NwQmls>
(na YouTube znajduje się kilka nagrań)

SPRZĘT

Długopisy i kartki dla wszystkich.

PRZESTRZEŃ

Pokój konferencyjny lub ładne miejsce na świeżym powietrzu.

CZAS

110–135 min

UWAGI AUTORA:

CZEGO SIĘ WYSTRZEGAĆ: Prowadzący nie powinien zmuszać nikogo do napisania ani odczytania wiersza. Jeśli ktoś się waha, można go w uprzejmy sposób zachęcić, by spróbował swoich sił.

PROCES

PRZYGOTOWANIE

Prowadzący rozdaje wszystkim wiersz i zachęca do uważnego przeczytania. Uczestnicy mogą też zapoznać się z jego treścią z wyprzedzeniem (o ile otrzymali go odpowiednio wcześniej) – w takim wypadku przynieś na spotkanie kilka kopii wiersza dla tych, którzy zgubią swoje egzemplarze.

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Krok 1. Dyskusja o wierszu w grupach (20–30 min)

Gdy wszyscy uczestnicy przeczytają wiersz, dzielą się na 3-osobowe grupy i omawiają go w oparciu o następujące pytania:

Co czułeś/czułaś, czytając wiersz?
Czy taki wizerunek starości odpowiada twoim doświadczeniom?
Co sądzisz o okolicznościach, na które skarży się starsza pani?

Krok 2. Dyskusja na forum grupy (20–30 min)

Celem tej części ćwiczenia jest zebranie dotychczasowych wrażeń, dyskusja o mechanizmach powielania stereotypów oraz zachęcenie uczestników do wykazania się kreatywnością i napisania własnego wiersza. Prowadzący może wykorzystać poniższe pytania:

O czym rozmawialiście w swoich grupach?
Czy doświadczyliście sytuacji podobnej do opisanej w wierszu? Czy kiedykolwiek ktoś opisał was jedynie na podstawie powierzchowności?
Czy pamiętasz sytuację, w której sam dostrzegłeś/sama dostrzegłaś jedynie powierzchowność starszej osoby?
Jakie są społeczne konsekwencje takiego traktowania starszych osób?

Krok 3. Pisanie indywidualne (30–45 min)

Prowadzący prosi uczestników o napisanie wiersza opisującego jakąś sytuację z ich miejsca pracy. Jego treść nie musi nawiązywać do starszej osoby, jeśli nie pasuje to do ich realiów. Każdy tekst będzie dobry, może to być nawet zbiór punktów, a nie tradycyjny wiersz.

PODSUMOWANIE

Krok 4. Prezentacja prac (20–30 min)

Chętni odczytują swoje utwory. Potem można przeprowadzić podsumowanie w oparciu o poniższe pytania:

Jakie są twoje refleksje po warsztatach?
Czy masz jakieś ogólne uwagi i przemyślenia?
Co można zrobić, by zmienić wizerunek starości?

KONTYNUACJA

Wiersze można zebrać, powielić i rozdać wszystkim na koniec seminarium.

ZAŁĄCZNIK 6:

METODA "WIZERUNKI STAROŚCI" – WIERSZ

WHAT DO YOU SEE, NURSE?!?

What do you see, nurse, what do you see?
What are you thinking when you're looking at me?
A crabby old woman, not very wise,
Uncertain of habit, with far away eyes.

Who dribbles her food and makes no reply
When you say in a loud voice, "I do wish you'd try?"
Who seems not to notice the things that you do,
And forever is losing a stocking or shoe.

Who, resisting or not, lets you do as you will,
With bathing and feeding, the long day to fill,
Is that what you're thinking? Is that what you see?
Then open your eyes, nurse, you're not looking at me.

I'll tell you who I am as I sit here so still,
As I use at your bidding, as I eat at your will,
I'm a small child of ten with a father and mother,
Brothers and sisters, who love one another.

A young girl of sixteen, with wings on her feet,
Dreaming that soon now a lover she'll meet.
A bride soon at twenty, my heart gives a leap,
Remembering the vows that I promised to keep.

At twenty-five now, I have young of my own,
Who need me to guide, and a secure happy home.
A woman of thirty, my young now grown fast,
Bound to each other with ties that should last.

At forty my young sons have grown and are gone,
But my man's beside me to see I don't mourn.
At fifty once more babies play around my knee,
Again we know children, my loved one and me.

Dark days are upon me, my husband is dead,
I look at the future, I shudder with dread.
For my young are all rearing young of their own,
And I think of the years and the love that I've known.

I'm now an old woman and nature is cruel,
'Tis just to make old age look like a fool.
The body, it crumbles, grace and vigor depart,
There is now a stone where I once had a heart.

But inside this old carcass a young girl still dwells,
And now and again my battered heart swells.
I remember the joys, I remember the pain,
And I'm loving and living life over again.

I think of the years, all too few, gone too fast,
And accept the stark fact that nothing can last.
So open your eyes, nurses, open and see,
Not a crabby old woman, look closer – see ME!!

CO WIDZISZ, SIOSTRO?!?

Co widzisz, siostrze, co widzisz?
Co myślisz, kiedy na mnie patrzysz?
Zrzędliwą staruszkę, nieprzesadnie mądrą,
Niepewną zwyczajów, zapatrzoną w dal?

Której leci z ust i nie reaguje,
Gdy głośno mówisz „może Pani spróbuje?”.
Twojej pracy nie dostrzega chyba ani trochę
I wiecznie coś gubi – but albo pończochę.

Podda się twojej woli, z oporem lub bez.
Kąpieli, karmieniem wypełnia się dzień.
Czy to właśnie widzisz, czy tak mnie oceniasz?
Otwórz oczy, siostrze, bo mnie nie dostrzegasz.

Powiem ci kim jestem, gdy siedzę nieruchomo,
Załatwiam się na rozkaz, jem zgodnie z twą wolą.
Jestem dzieckiem, lat dziesięć, mam tatę i mamę,
Braci i siostry a wszyscy się kochamy.

Mam lat szesnaście, u stóp skrzydła mi rosną
I marzę, że kochanka już niedługo poznam.
Panna młoda, dwudziestoletnia, i serce mi bębni,
Gdy wspomnę, jaką wtedy składałam przysięgę.

Dwadzieścia pięć lat, mam już dzieci młode,
Którym służę wzorem, dom szczęśliwy tworzę.
Mam lat trzydzieści. Dzieci rosną prędko,
Związane nicią, co przetrwa na pewno.

Czterdzieści. Dorośli synowie odeszli.
Mój mężczyzna przy boku chroni od depresji.
Pięćdziesiąt. Znowu dzieci bawią się przy kolanach.
Poznajemy je od nowa, ja i mój kochany.

Mrok. Mój miły odchodzi, zostawia mnie samą.
Wstrząsając mną dreszcze, patrzę w przyszłość z obawą.
Bo dzieci wychowują dziś już własne dzieci,
A ja myślę o przeżytych latach i doznanej miłości.

Dziś jestem stara – natura bezlitosna
czeka, aż starość założy czapkę błaną.
Ciało się kruszy; gracja i wigor odchodzą w niepamięć.
Tam, gdzie miałam serce, dzisiaj noszę kamień.

Lecz w starej skorupie wciąż mieszka dziewczyna.
I czasem me skołatane serce nabrzmiewa.
Wspominam radość, wspominam cierpienie
I raz jeszcze, od nowa, i kocham, i żyję.

Myślę o latach zbyt krótkich, pędzących zbyt spieszenie.
Godzę się z nagą prawdą, że nic nie trwa wiecznie.
Więc otwórzcie oczy, siostrze, i przez oczy otwarte
Spójrzcie – nie na zrzędliwą staruszkę; spójrzcie głębiej – na MNIE!!

ŹRÓDŁO: <http://www.stargazerdownunder.com/general/reading/see.html>

Gdy starsza pani zmarła na oddziale geriatry w małym szpitalu niedaleko szkockiego Dundee, wszyscy byli przekonani, że nie zostawiła po sobie nic wartościowego. Później, gdy pielęgniarki przeglądały jej ubogi dobytek, znalazły ten wiersz. Jego jakoś i treść zrobiły takie wrażenie na personelu szpitala, że każda zatrudniona w szpitalu pielęgniarka otrzymała kopię utworu. Jedna z nich zabrała swój egzemplarz do Irlandii. Niedługo potem jedyne słowa starszej pani skierowane do przyszłych pokoleń zostały wydrukowane w bożonarodzeniowym numerze „News Magazine” stowarzyszenia North Ireland Association for Mental Health. Association for Mental Health.

DIALOG MIĘDZYPOKOLENIOWY W FILMACH

CELE

1. Refleksja nad zasadami budowania współpracy międzypokoleniowej.
2. Ustalenie istoty działań międzypokoleniowych.

ZASTOSOWANIE

Metoda sprawdza się w grupach liczących 10–16 osób.

PRZYDATNE KOMPETENCJE OSOBY PROWADZĄCEJ

Umiejętność prowadzenia dyskusji, znajomość specyfiki działań międzypokoleniowych.

MATERIAŁY

Kolorowe gazety, kleje, nożyczki, flamastry, arkusze białego papieru (np. kartki z bloku flipchart), dostęp do Internetu.

SPRZĘT

Opcjonalnie: komputer, ewentualnie głośniki, ekran i rzutnik.

CZAS

70 min

PROCES

PRZEBIEG AKTYWNOŚCI

Krok 1

Przedstaw grupie cel i przebieg działania. Następnie podziel grupę na dwa mniejsze zespoły. Zaprezentuj uczestnikom i uczestniczkom dwa filmy, dostępne na kanale vimeo Towarzystwa Inicjatyw Twórczych „e”. Poproś, by zespół numer jeden skupił swoją uwagę na pierwszym z wyświetlanych filmów, a zespół numer dwa na drugim. Oglądając filmy, zwracajcie uwagę na relacje między bohaterami, formy komunikacji i sposób współpracy w grupie.

Film „Równe babki”: <https://vimeo.com/64298417>

Film „Kurs upiększania świata”: <https://vimeo.com/28616483>

UWAGI AUTORKI:

ZACHĘTY: Projekty międzypokoleniowe są ważne, bo integrują pokolenia, wzmacniają więzi i zaufanie między ludźmi, a to prowadzi do większego poczucia bezpieczeństwa – ludzie przestają być dla siebie obcy, rozumieją swoje potrzeby. Taki sposób myślenia dowartościowuje działania międzypokoleniowe, pozwala spojrzeć na nie szerzej, nie tylko przez pryzmat dobrej zabawy czy miłego spędzania wolnego czasu. Dzięki dobrym relacjom i więziom społecznym mniej pracy mają m.in. instytucje opieki społecznej.

Krok 2

Na filmach przedstawione są dwie współpracujące, zintegrowane grupy. Zadaniem uczestników jest wyobrażenie sobie i opisanie w formie kadrów filmowych tego, co było wcześniej. Co musiało się wydarzyć, zanim sportretowane w filmach grupy zaczęły ze sobą współpracować. Daj zespołom wskazówki w postaci kilku pytań naprowadzających:

Co widać w kadrze?

Gdzie odbywa się akcja?

Ile osób bierze udział w tej scenie?

O czym mogą rozmawiać bohaterowie?

Zwróć uwagę, że nie chodzi tu o kwestie techniczne związane z realizacją inicjatywy bohaterów (np. zdobycie zgody na pomalowanie klatki schodowej itp.). Ważne są kwestie związane z samym spotkaniem i nawiązywaniem relacji obu grup. Co sprawiło, że bohaterowie filmów zaczęli ze sobą współpracować? Poproś, by każdy z zespołów opisał trzy kolejne ujęcia: sytuacje, które wydarzyły się wcześniej. Ujęcia można wykonać w formie kolażu, korzystając z kolorowych gazet.

Krok 3

Przysłuchuj się pracom grup. Jeśli zauważysz taką potrzebę (np. kiedy grupy nie będą miały pomysłu na opisanie kolejnych ujęć), możesz zadać kilka pytań sugerujących:

Kiedy i jak doszło do spotkania grup?

Jakie było ich pierwsze działanie?

Czy pojawiły się jakieś wyzwania? Jeśli tak, to jakie?

O co musieli zadbać liderzy grup, żeby przedstawione na filmach działania mogły się wydarzyć?

Jakie korzyści osiągnęli?

Krok 4

Po kolejnych 10 minutach poproś zespoły, żeby zakończyły pracę. Spotkajcie się wszyscy razem i przedstawcie wyniki prac w podgrupach. Każdy zespół przedstawia swoją wizję wydarzeń poprzedzających sytuacje przedstawione na filmach.

Najpierw jeden zespół opowiada o swojej pracy i prezentuje pomysły na kolejne ujęcia. Zadbaj, by kolaż każdej grupy był widoczny dla wszystkich. Możesz go np. przykleić do ściany, położyć na stole lub podłódze.

Zwróćcie uwagę, czy pojawiają się jakieś wspólne elementy w obu zespołach? Jeśli tak, to jakie? Przykładowo, może to być:

- pomysł wynikający z obserwacji otoczenia i własnych potrzeb,
- moment spotkania i podjęcia decyzji o wspólnej pracy,
- odejście części osób przed rozpoczęciem działań.

Zapytaj grupę, która nie pracowała nad tym filmem, o wrażenia z usłyszonej propozycji. Czy jest to wersja zaskakująca? Może ktoś ma inny pomysł na tę historię? Podyskutujcie chwilę o innych wariantach.

Czy na podstawie opracowanych scenariuszy można odpowiedzieć na pytanie: co jest najważniejsze w uruchamianiu działań międzypokoleniowych? Czy jest to czas na wzajemne poznanie i integrację, dobre zrozumienie celu wspólnego działania, czy może jeszcze coś innego?

PODSUMOWANIE

Omów na forum zauważone przez zespoły korzyści płynące z przedstawionych działań międzypokoleniowych:

- korzyści dla młodych,
- korzyści dla seniorów,
- korzyści dla otoczenia/społeczności.

Następnie poproś uczestników o to, by przypomnieli sobie swoje doświadczenia związane z działaniami międzypokoleniowymi. Zapytaj, jakie przyniosło im to korzyści.

W ramach podsumowania możesz zaprezentować definicję dobrego projektu międzypokoleniowego zaproponowaną przez UNESCO (patrz Słowniczek).

Na zakończenie podyskutujcie chwilę o definicji UNESCO.

Czy obejrzone wcześniej filmy realizują założenia ujęte w tej definicji?

Co w tej definicji wydaje się uczestnikom najważniejsze i dlaczego?

Może w definicji czegoś brakuje? Jeśli tak, jak można uzupełnić przedstawioną definicję?

MATERIAŁY REFERENCYJNE

„Zasada równego traktowania. Prawo i praktyka (nr 10). Dialog Międzypokoleniowy. Między ideą a praktyką. Inspiracje. Biuletyn Rzecznika Praw Obywatelskich” (nr 8), Warszawa 2013, s. 44:

<https://www.rpo.gov.pl/sites/default/files/Biuletyn%20Rzecznika%20Praw%20Obywatelskich%202013%2C%20Nr%208%20C5%B9r%C3%B3d%C5%82a.pdf>

POLECANE STRONY I LINKI

Kanał Vimeo „e”: <https://vimeo.com/user2150566>

Film „Równe babki”: <https://vimeo.com/64298417>

Film „Kurs upiększania świata”: <https://vimeo.com/28616483>.

SŁOWNICZEK POJĘĆ

W świetle definicji UNESCO, udany projekt międzypokoleniowy powinien:

- pokazywać uczestnikom wzajemne korzyści;
- ustalać nowe społeczne role (np. każdy niezależnie od wieku może być mistrzem lub uczniem w jakiejś dziedzinie) i pozwalać wyjść poza stereotyp;
- angażować przynajmniej dwa pokolenia niepołączone więziami rodzinnymi;
- prowadzić do wzajemnego zrozumienia pomiędzy młodymi i starszymi generacjami;
- podnosić samoocenę obu grup;
- pomagać w rozwiązywaniu lokalnych problemów, zaspokajaniu potrzeb
- dotyczących zaangażowanych generacji;
- rozwijać relacje, więzi międzypokoleniowe.

Według UNESCO: Programy międzypokoleniowe są nośnikiem celowej i zaplanowanej w czasie wymiany zasobów i procesu uczenia się pomiędzy młodszymi i starszymi generacjami. Wymiana ta przynosi korzyści indywidualne i społeczne.

GRUPA WSPARCIA SPACEROWEGO

CELE

1. Budowanie relacji między uczestnikami poprzez wymianę doświadczeń codziennych.
2. Wspólne rozpoznanie najbliższego otoczenia pod kątem sposobu wykorzystywania przestrzeni publicznej przez jej użytkowników.
3. Opracowanie tras subiektywnych spacerów.

ZASTOSOWANIE

Metoda polega na wspólnym rozpoznawaniu przestrzeni i opracowywaniu tras subiektywnych spacerów. Metoda do wykorzystania przy dłuższych okresach wspólnej pracy, osadzonej w konkretnym miejscu. Uczestnicy muszą być przedstawicielami społeczności lokalnej, codziennymi użytkownikami badanej przestrzeni.

Liczba uczestników powinna być większa niż 10 osób, gdyż najważniejszym aspektem działania jest integracja i wymiana doświadczeń, co będzie bardziej skuteczne przy większej liczbie uczestników.

Wariant: Metoda Grupy Wsparcia Spacerowego jest przydatna podczas działań inicjujących konsultacje społeczne w obszarach poddawanych rewitalizacji, bo służy także zebraniu informacji na temat wykorzystywania wspólnej przestrzeni przez różne grupy oraz identyfikacji punktów przecięcia. Może być formą budowania obywatelskiego forum, wstępem do warsztatów partycypacyjno-urbanistycznych lub częścią procesu twórczego w obszarze sztuki w przestrzeni publicznej.

MATERIAŁY

Mapy właściwej dla zadania przestrzeni (liczba kopii zależna od liczby grup: 1 mapa dla każdej grupy), flamastry, kartki, długopisy, karteczki samoprzylepne typu Post-it, przeźroczysta folia (np. folia spożywcza).

Sugerowane odnośniki:

Mapy Google: <https://maps.google.pl>

Aplikacja Google Earth: <https://www.google.pl/intl/pl/earth/>

Android: <https://play.google.com/store/apps/details?id=com.google.earth&hl=pl>

iOS: <https://itunes.apple.com/pl/app/google-earth/id293622097?l=pl&mt=8>

SPRZĘT

Opcjonalnie komputer, smartfon z dyktafonem i opcją nagrywania video, dostęp do Internetu.

CZAS

Minimalnie 1 dzień. Jeśli nasze przedsięwzięcie opiera się na dobrym rozpoznaniu przestrzeni, warto przeznaczyć na nie więcej czasu.

UWAGI AUTORKI:

ZALECENIA: Ważne, by w przypadku chęci przejścia tras wziąć pod uwagę ewentualne ograniczenia ruchowe uczestników oraz czas, jaki mamy na realizację zadania. Grupy mogą wykorzystać np. Mapy Google do oszacowania czasu trwania spacerów.

PROCESS

PRZYGOTOWANIE

Osoba prowadząca przygotowuje mapki oraz zestaw pytań. Należy przygotować czytelne mapki, z możliwością oznaczenia na nich wybranych przez grupy punktów oraz rozpoznania punktów charakterystycznych. Format map zależy od osoby prowadzącej i środków (mogą to być np. mapy turystyczne lub wydrukowane z witryny Mapy Google).

Jeśli osoba prowadząca dysponuje komputerem i projektorem, może wyświetlić pytania na ekranie. Jeśli nie, zestaw pytań można zapisać na kartkach albo na dużym arkuszu i wywiesić w dobrze widocznym miejscu.

Przykłady pytań:

Gdzie mieszkam?
Gdzie wypoczywam?
Gdzie chodzę/inni chodzą z psem?
Które ścieżki/ulice omijam?
Gdzie lubię przesiadywać wieczorem ze znajomymi?
Gdybym miał/miała spędzić popołudnie ze swoim dziadkiem/swoją babcią/swoją wnuczką, jakie miejsca zaplanowałbym/zaplanowałabym do odwiedzenia?
Których miejsc już nie ma, a wciąż funkcjonują w pamięci?*

Pytania należy przygotować w taki sposób, aby dotyczyły doświadczeń i codziennych zajęć. Pytania nie powinny być zbyt ogólne (np. Które miejsca lubię? Których miejsc nie lubię? Gdzie chodzę najczęściej?). Wówczas członkowie grup będą odnosić się do konkretnych punktów swojego dnia, szukając dalszych tropów i tworząc trasę.

*Choćby jako nazwa topograficzna. W moim rodzinnym miasteczku jest Biały Mostek, czyli łąka, w pobliżu której kiedyś znajdował się mały most. I choć po moście ani śladu, ta nazwa wciąż funkcjonuje wśród mieszkańców.

PROWADZENIE

Krok 1. Podział na grupy

Osoba prowadząca dzieli uczestników na grupy. Liczba grup zależy od liczby uczestników oraz czasu, jakim dysponujemy na przeprowadzenie ćwiczenia. Proces opracowywania mapy służy integracji i wymianie doświadczeń codziennych, ważne więc jest, aby każda grupa składała się przynajmniej z trzech osób.

Osoba prowadząca może podzielić uczestników ze względu na wiek – wówczas grupy młodzieży opracowują własną mapę, a grupy seniorów własną. Jednak w przypadku mniejszej liczby uczestników może być to trudne. Można też celowo tworzyć grupy międzypokoleniowe.

Kiedy grupy już się uformują, osoba prowadząca powinna przedstawić cel spotkania oraz szczegółowo zaprezentować obszar do rozpoznania (wskazać, jaki fragment przestrzeni będzie badany). Uczestnicy ustalają wspólne zasady: miejsca, jakich szukamy, główne tematy spacerów itp. Osoba prowadząca może (ale nie musi) zaproponować wspólny temat opracowywanych spacerów, np. „Spacer śladem zielonych miejsc” lub „Spacer tropem najnowszej historii dzielnicy”.

Osoba prowadząca wręcza każdej grupie mapę obszaru pracy (osiedle, dzielnica, mała miejscowość, wieś). W przypadku rozleglejszych terenów można je podzielić na podobszary i przypisać je konkretnym grupom wsparcia spacerowego. Osoba prowadząca określa, ile czasu grupy poświęcą na wykonanie zadania. Wszyscy mają dostęp do karteczek samoprzylepnych, długopisów, flamastrów, kartek A4.

Krok 2. Opracowywanie tras subiektywnych spacerów

Osoba prowadząca zaprasza grupy do pracy nad subiektywnymi trasami spacerowymi. Członkowie grup powinni wspólnie odpowiedzieć na pytania dotyczące wybranego skrawka przestrzeni przygotowane przez osobę prowadzącą.

Następnie osoba prowadząca zaprasza uczestników do identyfikacji i opisu miejsc przez własne doświadczenia:

Dlaczego lubię/nie lubię danego miejsca?
Czy kojarzy mi się źle/dobrze?
Czy z tym miejscem wiąże się jakaś historia?

Członkowie grup spisują historie i decydują o ostatecznym kształcie spacerów – mogą one przybrać formę spacerów tematycznych, sentymentalnych itp. Trasy wizualizują na rozdanych mapach.

Krok 3. Realizacja subiektywnych spacerów

Wszystkie opowieści o zidentyfikowanych miejscach powinny być zarchiwizowane: nagrane w formie audio lub video bądź spisane. Osoba prowadząca zaprasza grupy do prezentacji tras spacerów.

Jeśli teren nie jest zbyt rozległy i mamy czas, można pokusić się o przejście wszystkich punktów każdej z tras. Wówczas osoba prowadząca powinna poświęcić chwilę na opracowanie planu spacerów. Grupy występują wówczas w rolach przewodników, dzielą się historiami, porównują wspomnienia.

Jeśli mamy mniej czasu, każda z grup może przejść tylko swoją trasę. W takim przypadku należy zadbać, by z tego spaceru powstała dokumentacja fotograficzna, która posłuży później (po powrocie do sali) jako prezentacja trasy przed pozostałymi uczestnikami.

W przypadku rozległych obszarów lub przy ograniczonych zdolnościach ruchomych uczestników trasę można zaprezentować, opowiadając o niej bez konieczności uczestniczenia w spacerze. Wystarczy zaprezentować stworzoną mapę i zdjęcia czy wykorzystać aplikacje internetowe (np. Google Earth) i opowiedzieć własne historie związane z tym miejscem. W takiej sytuacji osoba prowadząca powinna zaplanować czas na wyjaśnienie, jak korzystać z wybranych narzędzi.

Osoba prowadząca zaprasza uczestników do dzielenia się doświadczeniami i odkrywania, gdzie leżą punkty przecięcia i wyspy konfliktu. Ta część ma służyć maksymalnemu rozpoznaniu miejsca oraz próbie podjęcia przez uczestników ćwiczenia dialogu o przestrzeni publicznej i pamięci.

W przypadku realnego wyjścia w przestrzeń można też zaobserwować bariery i trudności, na jakie napotykają użytkownicy przestrzeni reprezentowani w danej grupie.

Krok 4. Wspólna mapa

Po przejściu (realnym lub wirtualnym) wszystkich tras osoba prowadząca podsumowuje propozycje. Warto tu wspomnieć o tych punktach, które powtarzały się na różnych trasach. Następnie grupy decydują o miejscach wspólnych – tych kojarzących się pozytywnie i tych kojarzących się negatywnie. Ostateczna trasa wspólnego spaceru – stworzona na drodze dyskusji i kompromisu oraz w odniesieniu do wspólnego tematu ze wszystkich tras powstałych w ramach zadania – może być naniesiona na arkusz folii, który został wcześniej umieszczony na mapie interesującego nas obszaru, lub bezpośrednio na mapę. Kolorowymi flamastrami uczestnicy nanoszą wybrane punkty – w ten sposób stworzą alternatywną wersję mapy, nie zaburzając jej pierwotnego kształtu. Mapę wraz z folią można umieścić w widocznym miejscu.

PODSUMOWANIE

Osoba prowadząca zaprasza uczestników do podzielenia się przemyśleniami na temat zrealizowanego zadania.

Czego nauczyli się o innych uczestnikach i ich potrzebach związanych z przestrzenią publiczną?

Czy dowiedzieli się o nowych miejscach w najbliższym otoczeniu?

Czy chcieliby tchnąć życie w jakieś opuszczone miejsce bądź zmienić je?

Czy, w przypadku wysp konfliktu, zidentyfikowali ich źródło?

Można pokusić się o poszukanie rozwiązań na zidentyfikowane problemy i pokazać realną siłę dialogu – być może wystarczy postawienie kosza na śmieci czy ławki albo rozmowa o tym, jak bardzo przeszkadza mieszkańcom odgłos odbijanej o ścianę piłki.

Czas podsumować całe ćwiczenie i zebrać opinie/obserwacje uczestników, w tym także na temat samej realizacji działania. Jak uczestnikom pracowało się w zespołach międzypokoleniowych? Czy nauczyli się czegoś od siebie nawzajem?

KONTYNUACJA

Wszystkie opowieści o zidentyfikowanych miejscach powinny być zarchiwizowane: nagrane w formie audio lub video bądź spisane. Powstałe nagrania, ścieżki i mapy mogą być wykorzystane do celów edukacyjno-promocyjnych. Np. wspólna mapa może się stać subiektywnym przewodnikiem po osiedlu/dzielnicy/itd., a nagrane historie (należy pamiętać o uzyskaniu zgód autorów!) mogą zostać umieszczone na stronie internetowej i stanowić do niej tło.

SŁOWNICZEK POJĘĆ

Punkty przecięcia – punkty w przestrzeni publicznej, w których przecinają się ścieżki różnych grup użytkowników tej przestrzeni, gdzie w sposób naturalny się spotykają, np. park, sklep, miejski skwer itp.

Wyspy konfliktu – punkty w przestrzeni publicznej, które mogą być przyjazne lub użyteczne dla jednej lub kilku grup użytkowników tej przestrzeni, ale ich używanie w danej formie lub przez daną grupę budzi sprzeciw innej/innych grup użytkowników. Przykładowo: podwórko, na którym dzieci grają popołudniami w piłkę; ławka używana przez młodzież do wieczornych spotkań pod oknami bloków; wjazd na strzeżony parking biurowca, którego ochrona reaguje na dźwięk klaksonu samochodowego jako znak do podniesienia szlabanu itp.

ZESPÓŁ PROJEKTOWY:

Noemi Gryczko
Thomas Handrich
Lynn Johnston
Nina Lüders
Dominik Mosaiczuk
Lisann Nolte
Michael Teffel
Vicki Titterington
Beata Tokarz-Kaminska

KOORDYNACJA PROJEKTU:

Kreisau-Initiative e.V.

REDAKCJA:

Lynn Johnston, Michael Teffel

OPRACOWANIE GRAFICZNE:

Magdalena Arażny / magdarysuje.pl

POMYSŁY I ROZWIĄZANIA DOSTARCZYLI:

Dagmara Gortych, Lynn Johnston, Agnieszka Pajęczkowska,
Karolina Pluta, Kinga Rabińska, Michael Teffel, Vicki Titterington

WYDAWCA:

Kreisau-Initiative e.V.
www.kreisau.de

Linking Generations Northern Ireland (Beth Johnson Foundation)
www.linkinggenerationsni.com

Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „e”
www.e.org.pl

KONTAKT W PRZYPADKU PYTAŃ, SUGESTII I POTRZEBY UZYSKANIA INFORMACJI:

język angielski: Lynn Johnston
Lynn.Johnston@bjf.org.uk

język niemiecki: Lisann Nolte
nolte@kreisau.de

język polski: Beata Tokarz-Kaminska
beata.tokarz@e.org.pl